

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 370

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 31 mai 2007

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 388 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	2-3	Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 privind unele măsuri referitoare la salarizarea funcționarilor publici și a altor categorii de personal din sectorul bugetar, precum și a personalului din organele autorității judecătorești, ale art. 12 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea bugetului de stat pe anul 2003 nr. 631/2002, ale art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003, ale art. 8 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2005 nr. 511/2004, ale art. 5 alin. (5) din Legea bugetului de stat pe anul 2006 nr. 379/2005, ale art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2005 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2005 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și ale art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 3/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2006 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică.....	21-23
Decizia nr. 389 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.....	4-5	Decizia nr. 452 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 700 din Codul civil	24-25
Decizia nr. 390 din 17 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (7) și art. 100 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	5-7	Decizia nr. 453 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului.....	25-27
Decizia nr. 436 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) lit. f) și art. 26 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, ale art. 12 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, precum și ale art. 33 alin. (1), art. 99 alin. (1) și alin. (7) teza întâi și art. 111 alin. (2) teza întâi din Legea administrației publice locale nr. 215/2001.....	7-11	Decizia nr. 454 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. II și III din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă.....	27-29
Decizia nr. 437 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență.....	12-13	Decizia nr. 455 din 15 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 169 alin. (3) din Codul de procedură fiscală.....	30-31
Decizia nr. 438 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.....	14-15		
Decizia nr. 439 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	16-17		
Decizia nr. 440 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat.....	17-19		
Decizia nr. 441 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007.....	19-21		
Decizia nr. 442 din 10 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (1) din			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 388**

din 17 aprilie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) și (3)
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Balay Romania” — S.R.L. din Pașcani în Dosarul nr. 117/99/2006—COM al Tribunalului Iași — Judecătorul-sindic.

La apelul nominal se prezintă, prin avocat, partea Anglo Romanian Bank Limited, Anglia, Londra, Sucursala București. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul părții prezente arată că autorul excepției a ridicat excepția de neconstituționalitate doar în scop dilatoriu și, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale, solicită respingerea acestei excepții ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care arată că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 117/99/2006—COM, **Tribunalul Iași — Judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Balay Romania” — S.R.L. din Pașcani în cadrul unei acțiuni având ca obiect cererea formulată de Anglo Romanian Bank Limited, Anglia, Londra, Sucursala București pentru deschiderea procedurii insolvenței împotriva autorului excepției de neconstituționalitate.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prin cele două texte de lege criticate se instituie „o discriminare gravă care duce în cele din urmă la restrângerea drepturilor debitorului și la punerea acestuia în dificultate, prin limitarea posibilităților sale de a contribui la redresarea situației sale economice“. De asemenea, consideră că ridicarea dreptului debitorului de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de acestea restrânge în mod nejustificat exercitarea dreptului de proprietate. În sfârșit, arată că exercițiul acestor drepturi fundamentale este restrâns fără să fie întrunite condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție.

Tribunalul Iași — Judecătorul-sindic apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, deoarece ridicarea dreptului de administrare al debitorului nu echivalează cu o atingere adusă vreunui dintre drepturile sale fundamentale, ci, în mod implicit, asigură ocrotirea acestora. În acest sens, invocă jurisprudența vastă în materie a Curții Constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, având în vedere că nu aduc atingere principiului egalității în fața legii, ci se aplică în mod egal tuturor situațiilor prevăzute în ipoteza normei juridice, sunt în concordanță cu prevederile constituționale potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege și nu pun în discuție restrângerea exercițiului vreunor drepturi fundamentale. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, dispoziții potrivit cărora:

Art. 47: „(1) *Deschiderea procedurii ridică debitorului dreptul de administrare — constând în dreptul de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de acestea —, dacă acesta nu și-a declarat, în condițiile art. 28 alin. (1) lit. h) sau, după caz, art. 33 alin. (6), intenția de reorganizare.[...]*

(3) *Judecătorul-sindic va putea ordona ridicarea, în tot sau în parte, a dreptului de administrare al debitorului odată cu desemnarea unui administrator judiciar, indicând totodată și condiția de exercitare a conducerii debitorului de către acesta.“*

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate sunt contrare următoarelor prevederi constituționale: art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi; art. 44 alin. (2) privind garantarea și ocrotirea în mod egal prin lege a proprietății private, indiferent de titular; art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 148 alin. (1) și (2) privind integrarea în Uniunea Europeană, precum și art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind libertatea de întrunire și de asociere.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate reglementează deschiderea procedurii insolvenței și efectele acesteia, constând în ridicarea dreptului debitorului de a-și administra averea, respectiv a dreptului de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de acestea. Autorul excepției susține că aceste prevederi legale sunt discriminatorii și îi limitează exercițiul dreptului de proprietate.

Față de aceste susțineri, Curtea reține că limitarea prin lege a exercițiului dreptului de proprietate al debitorului

asupra averii sale este determinată de constatarea că acesta s-a dovedit a fi un administrator nepriceput, nechibzuit ori neglijent, din care cauză a ajuns în stare de insolvență, lezând în mod direct drepturile și interesele legitime ale creditorilor săi. Ridicarea dreptului de administrare și încredințarea acestuia unui administrator judiciar calificat are ca scop prevenirea unor noi pierderi și reîntregirea patrimoniului debitorului, ori valorificarea cât mai avantajoasă a activelor acestuia în interesul ocrotirii proprietății sale, dar și a creanțelor legale ale creditorilor.

În consecință, restrângerea exercițiului dreptului de proprietate apare nu doar ca justificată, dar chiar necesară pentru o bună administrare a averii debitorului, astfel că nu se aduce atingere dreptului de proprietate și nici nu sunt înfrânate dispozițiile art. 53 din Constituție.

În același timp, Curtea reține că principiul constituțional al egalității în drepturi presupune un tratament egal pentru situații identice, or, în situația debitorului împotriva căruia s-a deschis procedura insolvenței, nu se poate susține că se află în aceeași situație cu cea a altor persoane care desfășoară o activitate economică, astfel că tratamentul juridic special instituit de lege este justificat.

De altfel, Curtea constată că dispoziții asemănătoare celor criticate în prezenta speță au existat și în Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, abrogată prin Legea nr. 85/2006, iar constituționalitatea lor a fost constatată prin numeroase decizii ale Curții Constituționale, așa cum sunt Decizia nr. 318 din 14 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 992 din 28 octombrie 2004, Decizia nr. 211 din 14 aprilie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 611 din 14 aprilie 2005, sau Decizia nr. 336 din 18 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 17 mai 2006. Considerentele și soluțiile din aceste decizii sunt valabile și în prezenta cauză.

În sfârșit, în ceea ce privește prevederile art. 148 alin. (1) și (2) din Constituție și ale art. 11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de autorul excepției fără motivare, Curtea constată că acestea nu au nicio incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Balay Romania” — S.R.L. din Pașcani în Dosarul nr. 117/99/2006—COM al Tribunalului Iași — Judecătorul-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 389

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (1)
din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Andrei Cosmin în Dosarul nr. 2.766/36/2006 (nr. vechi 173/CM/2006) al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal se prezintă avocatul Veronica Pribac pentru partea Sindicatul Liber Petrol Constanța. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul părții prezente arată că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Astfel, consideră că art. 81 din Legea nr. 168/1999 nu afectează liberul acces la justiție, ci constituie o normă de procedură care urmărește asigurarea celerității soluționării litigiilor de muncă. De asemenea, arată că nici Constituția, nici prevederile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu consacră dreptul la un dublu grad de jurisdicție în materie civilă. În sfârșit, consideră că analizarea lipsei de concordanță dintre dispozițiile Legii nr. 168/1999 și un text din Codul de procedură civilă, invocată de autorul excepției, nu este de competența Curții Constituționale. În concluzie, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care arată că textul de lege criticat nu contravine dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 2.766/36/2006 (nr. vechi 173/CM/2006), **Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă.** Excepția a fost ridicată de Andrei Cosmin cu prilejul soluționării unui litigiu de muncă.

În motivarea excepției autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat, care prevede că instanța

de recurs va judeca fondul și în situația în care prima instanță nu a judecat fondul cauzei, ci a respins acțiunea pe baza unei excepții, înlătură posibilitatea oricărui control judiciar exercitat de o instanță superioară în grad, încalcă dreptul la două grade de jurisdicție, dreptul de acces liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și la o judecată dreaptă și nepărtinitoare și este contrar principiilor constituționale referitoare la egalitatea în drepturi și la nediscriminare.

Curtea de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale examinează și constată îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a excepției ridicate, dar nu își exprimă opinia în legătură cu temeinicia sau netemeinicia acesteia.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, având în vedere că nu aduc atingere principiului egalității în fața legii, ci se aplică în mod egal tuturor situațiilor prevăzute în ipoteza normei juridice. De asemenea, arată că art. 81 din Legea nr. 168/1999 este în concordanță cu prevederile constituționale potrivit cărora conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege și nu pune în discuție restrângerea exercițiului vreunor drepturi fundamentale. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, dispoziții potrivit cărora „*În caz de admitere a recursului, instanța va judeca în fond cauza.*”

În opinia autorului excepției, textul de lege criticat contravine dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (2), ale art. 24 alin. (1), ale art. 124 alin. (2) și ale art. 129 din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție, la dreptul

la apărare, la egalitatea justiției pentru toți și la exercitarea căilor de atac. De asemenea, consideră că sunt înfrânte și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că alin. (1) al art. 81 din Legea nr. 168/1999 reglementează procedura de urmat după admiterea recursului, dispunând ca instanța de recurs să judece cauza în fond. De la această regulă generală, alin. (2) al aceluiași articol prevede două excepții, când rejudecarea cauzei se va face de prima instanță, respectiv situația în care prima instanță a soluționat cauza cu încălcarea prevederilor legale referitoare la competență sau în lipsa părții care nu a fost legal citată.

Aceste reglementări constituie norme de procedură a căror stabilire, potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, intră în competența exclusivă a legiuitorului și au ca scop asigurarea soluționării cu celeritate a conflictelor de muncă, ținându-se seama de specificul litigiilor de această natură.

În ceea ce privește concordanța dispozițiilor legale criticate cu prevederile constituționale invocate, Curtea observă că acestea se aplică în mod egal pentru toate părțile litigiilor de muncă și la toate situațiile care se încadrează în ipoteza normei juridice, neinstituindu-se niciun fel de discriminare.

De asemenea, Curtea constată că textul de lege examinat nu îngreșește accesul liber la justiție și nu

prevede vreo derogare de la dispozițiile și garanțiile procedurale, de natură să împiedice desfășurarea în mod echitabil a procesului.

Astfel, Curtea reține că nicio prevedere constituțională sau reglementare internațională nu prevede numărul gradelor de jurisdicție și al căilor de atac ce trebuie prevăzute pentru diferite litigii, singura cerință privind dublul grad de jurisdicție regăsindu-se doar în materie penală.

Textul de lege criticat prevede două grade de jurisdicție și dreptul de recurs împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță. Rejudecarea cauzei în fond de instanța de recurs nu îngreșește exercitarea dreptului la apărare de către toate părțile procesului.

De altfel, Curtea constată că asupra acestor aspecte s-a pronunțat în mai multe rânduri. Astfel, prin Decizia nr. 86 din 20 martie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 5 iunie 2001, și Decizia nr. 47 din 11 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 6 februarie 2007, Curtea a respins criticile de neconstituționalitate privind art. 81 din Legea nr. 168/1999 ca fiind neîntemeiate.

Deoarece nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 81 alin. (1) din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Andrei Cosmin în Dosarul nr. 2.766/36/2006 (nr. vechi 173/CM/2006) al Curții de Apel Constanța — Secția civilă, minori și familie, litigii de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 390

din 17 aprilie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (7) și art. 100 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător

Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Tudorel Toader — judecător
Ion Tiucă — procuror
Patricia Marilena Ionea — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (7) și art. 100 alin. (2) din Legea

nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Z.R.C. Invest” — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 685/2005 al Tribunalului comercial Mureș—Judecătorul-sindic.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care arată că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 685/2005, **Tribunalul comercial Mureș — Judecătorul-sindic a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (7) și art. 100 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Z.R.C. Invest” — S.R.L. din Craiova în cadrul procedurii insolvenței deschise împotriva debitoarei Societatea Comercială „Romvelo” — S.A. din Luduș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 încalcă dreptul de liber acces la justiție și dreptul de proprietate, întrucât nu recunoaște posibilitatea acționarilor debitorului și a altor persoane interesate de a ataca în justiție hotărârea adunării creditorilor. Aceleași drepturi constituționale consideră că sunt îngădite și din cauza faptului că atacarea unor astfel de hotărâri este condiționată de cererea creditorilor care au votat împotriva hotărârii, ori de cererea creditorilor care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor. În sfârșit, arată că art. 100 alin. (2) din aceeași lege lezează dreptul de proprietate al acționarilor debitorului, întrucât îi exclude de la dreptul de vot asupra planului de reorganizare.

Tribunalul comercial Mureș — Judecătorul-sindic apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, deoarece nerecunoașterea dreptului acționarilor de a ataca hotărârea adunării creditorilor apare ca o sancțiune tocmai datorită stării de insolvență a debitorului. În același timp, arată că debitorul are la dispoziție mai multe drepturi și garanții pentru a i se asigura accesul la justiție, așa cum este posibilitatea de a formula contestație privind starea de insolvență a debitoarei ori contestație cu privire la declarațiile de creanță, dar și dreptul de a propune un plan de reorganizare. De asemenea, judecătorul-sindic consideră că excluderea acționarilor de la votul asupra planului de reorganizare nu lezează dreptul lor de proprietate, având în vedere că debitorul și, implicit, acționarii săi sunt cei care propun planul de reorganizare.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate nu încalcă dreptul de proprietate și nici nu aduc atingere accesului liber la justiție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 alin. (7) și ale art. 100 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 14 alin. (7): „*Hotărârea adunării creditorilor poate fi desființată de judecătorul-sindic pentru nelegalitate, la cererea creditorilor care au votat împotriva luării hotărârii respective și au făcut să se consemneze aceasta în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor îndreptățiți să participe la procedura insolvenței, care au lipsit motivat de la ședința adunării creditorilor.*”;

— Art. 100 alin. (2): „*Fiecare creanță beneficiază de un drept de vot, pe care titularul acesteia îl exercită în categoria de creanțe din care face parte creanța respectivă.*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile art. 21 și ale art. 44 din Constituție referitoare la dreptul de acces liber la justiție, respectiv la dreptul de proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că art. 14 alin. (7) din Legea nr. 85/2006 prevede dreptul judecătorului-sindic de a desființa hotărârea nelegală a adunării creditorilor la cererea creditorilor care au votat împotriva adoptării hotărârii respective și au cerut consemnarea acestui fapt în procesul-verbal al adunării, precum și la cererea creditorilor care au lipsit justificat de la adunare.

Hotărârile luate în adunarea creditorilor privesc realizarea intereselor legitime ale acestora, în mod colectiv, în vederea recuperării creanțelor lor. În aceste condiții, acționarii debitorului nu au nicio justificare pentru a cere desființarea hotărârii adunării creditorilor. De altfel, acționarii respectivi nu sunt participanți în nume propriu în procedura insolvenței, participant fiind debitorul persoană juridică, direct ori reprezentat de administratorul sau de lichidatorul judiciar.

În ceea ce privește art. 100 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, Curtea constată că acest text de lege prevede procedura de votare de către creditorii a planului de reorganizare, stabilind că fiecare creanță dă dreptul la un vot. Așa fiind, nu ar avea nicio justificare participarea la acest vot a acționarilor debitorului, de vreme ce planul de reorganizare este propus și susținut de debitor și în numele tuturor acționarilor săi.

Prin urmare, Curtea reține că dispozițiile legale supuse controlului de constituționalitate nu îngădesc dreptul niciunei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și a intereselor sale legitime și nu aduc nicio atingere dreptului de proprietate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 alin. (7) și art. 100 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Z.R.C. Invest” — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 685/2005 al Tribunalului Comercial Mureș — Judecătorul-sindic.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 aprilie 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 436

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) lit. f) și art. 26 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, ale art. 12 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, precum și ale art. 33 alin. (1), art. 99 alin. (1) și alin. (7) teza întâi și art. 111 alin. (2) teza întâi din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 24 alin. (1) lit. f) și art. 26 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, art. 12 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, precum și ale art. 33 alin. (1) și art. 111 alin. (1) și (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001”, excepție ridicată de Consiliul Județean Bistrița-Năsăud în Dosarul nr. 3.988/112/2006 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, astfel:

Dispozițiile art. 24 alin. (1) lit. f) și ale art. 26 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului transpun în planul legii organice prevederile art. 123 alin. (5) din Constituție, astfel că nu se poate susține neconstituționalitatea acestora.

De asemenea, dispozițiile art. 12 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali sunt în deplină concordanță cu prevederile art. 122 alin. (2) din Constituție. În plus, se apreciază că motivarea autorului excepției se fundamentează pe o ipoteză de natură excepțională, urmărindu-se, în concret, modificarea textului legal criticat. Ca atare, excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Cât privește textele criticate din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, se arată că, urmare a republicării acesteia, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (1) urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă, întrucât conținutul normativ al acestora nu a mai fost preluat, de principiu, în forma republicată a legii, în sensul că procedura de validare a mandatelor de consilier local sau județean aparține, în prezent, instanței judecătorești. În legătură cu susținerile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (2) din lege față de prevederile art. 120—123 din Constituție, se arată că acestea sunt neîntemeiate. În plus, criticile referitoare la dreptul discreționar al prefectului de a interveni în organizarea și funcționarea consiliilor locale și județean au rămas, practic, fără obiect, deoarece această soluție legislativă nu se mai regăsește în forma republicată a Legii nr. 215/2001, iar prevederile art. 55 și ale art. 99 din aceasta, care preiau, parțial, conținutul legislativ al fostului art. 111 alin. (1) și (2), sunt în deplină concordanță cu principiile fundamentale ale administrației publice locale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 3.988/112/2006, **Tribunalul Bistrița-Năsăud – Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) lit. f) și art. 26 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, art. 12 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, precum și ale art. 33 alin. (1) și art. 111 alin. (1) și (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001.** Excepția a fost ridicată de Consiliul Județean Bistrița-Năsăud într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține următoarele:

Dispozițiile art. 24 alin. (1) lit. f) și ale art. 26 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului încalcă prevederile constituționale ale art. 120 alin. (1), art. 122 și ale art. 123 alin. (4) și (5), texte cuprinse în cap. V, secțiunea a 2-a intitulată „Administrația publică locală”. Textele criticate instituie un drept discreționar al prefectului de a promova acțiuni în contencios administrativ împotriva actelor administrative emise de autoritățile administrației publice autonome locale, inclusiv cele județene, iar în lipsa precizării unui termen limită până la care prefectul să poată promova astfel de acțiuni, sunt afectate atât stabilitatea raporturilor juridice născute în baza actelor susceptibile a fi atacate, cât și principiul autonomiei locale și al nesubordonării consiliilor județene față de prefect, consacrat prin textele constituționale invocate.

În ceea ce privește prevederile art. 12 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, autorul excepției consideră că acestea sunt neconstituționale sub aspectul momentului și al procedurii care duc la producerea de efecte juridice legate de constatarea încetării mandatului de consilier local sau județean înainte de termen, fiind contrare art. 120 alin. (1) și art. 122 din Legea fundamentală. Astfel, se arată că, în situația unor demisii multiple — cum este și cazul în speță —, exercitarea prerogativelor constituționale ale consiliului județean este periclitată, întrucât, până la prima ședință ordinară, când consiliul local sau județean va lua act de situația intervenită, acesta nu-și va putea îndeplini atribuțiile. Se creează astfel o deturnare a sensului autonomiei locale, nesiguranță și incertitudine juridică. În plus, dacă încetarea mandatului înainte de termen intervine chiar în timpul derulării unei ședințe extraordinare a consiliului local sau județean, aceasta fiind validată ulterior, în ședință ordinară, are loc o încălcare a prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție, care interzice retroactivitatea legii civile.

Dispozițiile art. 33 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 contravin prevederilor art. 52 din Constituție, deoarece extind în mod nejustificat sfera persoanelor care, potrivit textului constituțional invocat, pot avea calitatea de reclamant în cauzele de contencios administrativ. În opinia autorului excepției, pentru promovarea unei astfel de acțiuni nu este suficientă

existența unui simplu „interes” al oricărei persoane, ci se impune, în primul rând, existența unei vătămări produse prin actul administrativ în cauză, iar vătămarea să vizeze drepturi subiective sau interese legitime, personale, directe și actuale ale reclamantului.

Prevederile art. 111 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 încalcă normele constituționale ale art. 120—123 referitoare la principiile autonomiei locale, al descentralizării și al deconcentrării serviciilor publice. În esență, se susține că este neconstituțional ca, prin ordin al prefectului — reprezentant al administrației statale —, să se intervină în organizarea și funcționarea consiliilor locale și județene — autorități ale administrației publice locale autonome, alese în mod democratic —, inclusiv în ce privește exercitarea unor atribuții legate de încetarea sau invalidarea mandatului de consilier local sau județean.

Tribunalul Bistrița-Năsăud – Secția comercială și contencios administrativ, exprimându-și opinia în conformitate cu prevederile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textele legale criticate nu încalcă principiile reglementate prin art. 120—123 din Constituție și nici nu conferă un drept discreționar prefectului, atât timp cât acesta trebuie să respecte prevederile art. 11 din Legea nr. 554/2004, iar acțiunile sale sunt supuse controlului judecătoresc.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Guvernul, în punctul său de vedere, arată următoarele:

Dispozițiile art. 24 alin. (1) lit. f) și ale art. 26 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului reglementează posibilitatea prefectului de a ataca în contencios actele administrative ale autorităților publice, considerate ilegale, ceea ce reprezintă consecința atribuției prevăzute de lege pentru prefect de a verifica legalitatea actelor administrative adoptate sau emise de autoritățile administrației publice locale și județene, cu excepția actelor de gestiune, atribuție care, în lipsa dreptului la acțiune în contencios, ar fi lipsită de finalitate. Aceste dispoziții se completează în mod corespunzător cu prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, care prevăd în mod clar termenul în care prefectul poate ataca în contencios administrativ actele emise de către autoritățile publice locale pe care le consideră nelegale. Ca atare, se apreciază că textele de lege criticate nu contravin prevederilor art. 120 alin. (1), art. 122 și ale art. 123 alin. (4) și (5) din Constituție, astfel că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În ceea ce privește dispozițiile art. 12 alin. (2) din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, se arată că acestea nu încalcă prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, care se referă la egalitatea în drepturi a cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, iar nu la egalitatea autorităților, care pot avea numai acele atribuții

pe care legea le stabilește, și nu înfrâng nici principiile constituționale ale descentralizării și autonomiei locale. Totodată, art. 15 alin. (2) din Legea fundamentală, invocat în motivarea excepției, nu are, în opinia Guvernului, incidență în cauză. Prin urmare, și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 393/2004 este neîntemeiată.

Dispozițiile art. 33 alin. (1) și ale art. 111 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, inițial criticate, sunt în prezent abrogate, soluțiile legislative conținute de acestea nefiind preluate în forma republicată a legii. În consecință, se apreciază că această excepție de neconstituționalitate este inadmisibilă, în conformitate cu art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992. În plus, menționează că, potrivit noilor reglementări legale, instanța de contencios administrativ este sesizată cu privire la cazurile de dizolvare a consiliului județean și se pronunță cu privire la dizolvarea acestuia, iar prefectul nu mai are, așadar, posibilitatea de a emite ordin de dizolvare a consiliului județean. Totodată, în temeiul art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, hotărârea de validare sau de invalidare poate fi și în prezent atacată în fața instanței de contencios administrativ și de către „cei interesați”, ceea ce reprezintă însăși expresia prevederilor art. 52 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică se exercită în condițiile și limitele stabilite prin lege organică.

Avocatul Poporului apreciază, mai întâi, că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (1) și ale art. 111 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 este inadmisibilă, întrucât, pe de o parte, art. 33 a fost abrogat prin Legea nr. 286/2006, iar, pe de altă parte, soluțiile legislative pe care le conținea art. 111 alin. (1) nu au fost preluate în actul normativ abrogator sau modificator. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) lit. f) și ale art. 26 din Legea nr. 340/2004, precum și ale art. 12 din Legea nr. 393/2004, apreciază că este neîntemeiată, deoarece textele legale criticate nu contravin principiilor constituționale ale descentralizării și autonomiei locale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

C U R T E A,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost formulat prin încheierea instanței de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie:

Dispozițiile art. 24 alin. (1) lit. f) și ale art. 26 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 658 din 21 iulie 2004, modificate prin art. I pct. 17, respectiv pct. 23 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 179/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.142 din 16 decembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 181/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 din 24 mai 2006, care au următorul conținut:

— Art. 24 alin. (1) lit. f): „(1) În calitate de reprezentant al Guvernului, prefectul îndeplinește următoarele atribuții principale: (...) f) verifică legalitatea actelor administrative ale consiliului județean, ale consiliului local sau ale primarului.”

— Art. 26: „În exercitarea atribuției cu privire la verificarea legalității actelor administrative ale consiliului județean, ale președintelui consiliului județean, ale consiliului local sau ale primarului, prefectul, cu cel puțin 10 zile înaintea introducerii acțiunii în contencios administrativ, va solicita autorităților care au emis actul, cu motivarea necesară, reanalizarea actului socotit nelegal, în vederea modificării sau, după caz, a revocării acestuia.”

Dispozițiile art. 12 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 7 octombrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul conținut:

Art. 12: „(1) În toate situațiile de încetare a mandatului înainte de expirarea duratei normale a acestuia consiliul local sau consiliul județean, după caz, adoptă în prima ședință ordinară, la propunerea primarului, respectiv a președintelui consiliului județean, o hotărâre prin care se ia act de situația apărută și se declară vacant locul consilierului în cauză.

(2) Hotărârea va avea la bază, în toate cazurile, un referat constatator semnat de primar și de secretarul comunei sau orașului, respectiv de președintele consiliului județean și de secretarul general al județului. Referatul va fi însoțit de actele justificative.”

Dispozițiile art. 33 alin. (1) și ale art. 111 alin. (1) și (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 23 aprilie 2001, au următorul conținut:

— Art. 33 alin. (1): „Hotărârea de validare sau invalidare a mandatelor poate fi atacată de cei interesați la instanța de contencios administrativ în termen de 5 zile de la adoptare sau, în cazul celor absenți de la ședință, de la comunicare.”

— Art. 111 alin. (1) și (2): „(1) În cazul în care consiliul județean nu se întrunește timp de 6 luni consecutive sau nu a adoptat, în 3 ședințe ordinare consecutive, nicio hotărâre, precum și în situația în care numărul consilierilor se reduce sub două treimi și nu se poate completa prin supleanți, acesta se dizolvă de drept.

(2) Situațiile prevăzute la alin. (1) se comunică de secretar prefectului care, prin ordin, ia act de dizolvarea de drept a consiliului și propune Guvernului organizarea de noi alegeri.”

Cu privire la dispozițiile art. 33 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, este de observat că acestea au fost abrogate expres prin prevederile art. I pct. 27 din Legea nr. 286/2006 pentru modificarea și completarea Legii

administrației publice locale nr. 215/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 18 iulie 2006, fiind preluate cu un conținut juridic total diferit în art. 30 alin. (4) din lege. Cât privește dispozițiile art. 111 alin. (1), acestea au fost modificate prin art. I pct. 89 din Legea nr. 286/2006, iar conținutul lor de principiu se regăsește la art. 99 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, în următoarea redactare: „(1) *Consiliul județean se dizolvă de drept în condițiile art. 55 alin. (1) sau prin referendum județean.*“

Textul art. 55 alin. (1) la care se face trimitere are următorul cuprins:

„(1) *Consiliul local se dizolvă de drept sau prin referendum local. Consiliul local se dizolvă de drept:*

a) *în cazul în care acesta nu se întrunește timp de două luni consecutiv;*

b) *în cazul în care nu a adoptat în 3 ședințe ordinare consecutive nicio hotărâre;*

c) *în situația în care numărul consilierilor locali se reduce sub jumătate plus unu și nu se poate completa prin supleanți.*“

Reglementările cuprinse inițial în art. 111 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, cu excepția ultimei teze, nu se mai regăsesc în substanța lor în forma modificată și republicată a legii, care în art. 99 alin. (2) stabilește o altă procedură de constatare a dizolvării de drept a consiliului județean. Ultima teză din art. 111 alin. (2), inițial criticată, se regăsește, ca și conținut juridic, în art. 99 alin. (7) teza întâi din lege în redactarea actuală, astfel: „(7) *Stabilirea datei pentru organizarea alegerii noului consiliu județean se face de Guvern, la propunerea prefectului. (...)*“

În motivarea excepției, autorul invocă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2), potrivit cărora legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 52 care garantează dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 120—123, care consacră principiile de bază ale administrației publice locale, respectiv principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice, autoritățile comunale și orașenești, consiliul județean și prefectul.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Dispozițiile art. 24 alin. (1) lit. f) și ale art. 26 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului sunt criticate ca fiind contrare prevederilor art. 120 alin. (1), art. 122 și art. 123 alin. (4) și (5) din Constituție, întrucât, potrivit acestor texte legale, prefectul beneficiază de „un drept discreționar“ de a promova acțiuni în contencios administrativ împotriva actelor administrative emise de autoritățile locale și județene, fiind astfel afectate atât stabilitatea raporturilor juridice ce decurg în mod firesc din acestea, cât și principiul autonomiei locale și al nesubordonării consiliilor județene față de prefect.

În jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat cu privire la problema de esență criticată și în cazul de față, respectiv dreptul legal al prefectului de a ataca în instanță actele administrative ale autorităților

locale. Astfel, prin Decizia nr. 314 din 14 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 694 din 2 august 2005, Curtea, pentru considerentele acolo reținute, a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 340/2004, constatând că acestea nu contravin principiilor constituționale invocate și în prezenta cauză.

Curtea constată că argumentele ce au stat la baza deciziei menționate sunt valabile și în cazul de față. Așadar, dispozițiile art. 24 alin. (1) lit. f) și ale art. 26 din Legea nr. 340/2004 nu pot fi contrare principiilor constituționale care guvernează administrația publică locală, ci reprezintă, dimpotrivă, o consacrare a acestora și o garanție a executării legilor. De altfel, Curtea reține că, potrivit art. 1 alin. (3) din Legea nr. 340/2004, principala atribuție a prefectului ca reprezentant al Guvernului pe plan local este cea de garantare a respectării legii și a ordinii publice la nivel local. Tocmai pentru îndeplinirea acestei atribuții a fost necesară instituirea posibilității ca prefectul, cu cel puțin 10 zile înaintea sesizării instanței de contencios administrativ cu examinarea unui act administrativ considerat nelegal, să solicite, în prealabil și motivat, autorității administrative care a emis actul să îl reanalizeze în vederea modificării sau revocării acestuia.

Cât privește susținerea autorului excepției potrivit căreia Legea nr. 340/2004 nu prevede în mod expres un termen limită până la care prefectul poate iniția astfel de acțiuni, Curtea reține că nu este întemeiată. Aceasta, deoarece, potrivit dispozițiilor art. 26¹ alin. (6) din legea criticată, „dispozițiile prezentului articol referitoare la procedura de verificare a legalității actelor administrative ale autorităților administrației publice locale ori județene se completează în mod corespunzător cu prevederile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004“. Ca atare, nu se poate pretinde o lipsă de reglementare care să conducă, așa cum susține autorul excepției, la o destabilizare a raporturilor juridice din cadrul administrației publice locale.

II. Curtea reține că prevederile art. 12 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali sunt criticate sub aspectul momentului și al procedurii privind constatarea încetării mandatului de consilier local sau județean înainte de termen, autorul susținând contradicția textului legal față de art. 120 alin. (1) și art. 122 din Constituție.

Din analiza dispozițiilor legale atacate rezultă însă că acesta nu conține norme de natură a conduce la înfrângerea principiilor descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice. Potrivit art. 122 alin. (2) din Legea fundamentală, „*Consiliul județean este ales și funcționează în condițiile legii*“; or, dispozițiile art. 12 din Legea nr. 393/2004 reglementează procedura constatării încetării mandatului de consilier local sau județean înainte de termen, ținându-se cont de toate etapele cronologice necesare și specifice acestui domeniu și fără a afecta funcționarea administrației publice locale în concordanță cu principiile constituționale invocate.

În ceea ce privește pretinsa neconstituționalitate față de dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, referitoare la principiul neretroactivității legii civile, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută. Aplicarea textului legal criticat

chiar și în situația excepțională descrisă de autorul excepției, respectiv demisii multiple ale consilierilor locali sau județeni în timpul unei ședințe extraordinare, nu determină retroactivitatea legii nici măcar în această ipoteză, legea aplicându-se numai pentru viitor.

III. În ceea ce privește dispozițiile din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, criticate ca fiind neconstituționale, Curtea reține că, anterior sesizării sale cu soluționarea prezentei excepții de neconstituționalitate, prevederile art. 33 alin. (1) din această lege au fost abrogate expres prin prevederile art. I pct. 27 din Legea nr. 286/2006 pentru modificarea și completarea Legii administrației publice locale nr. 215/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 18 iulie 2006. În actuala sa redactare, art. 33 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 are un conținut juridic total diferit, soluția legislativă cuprinsă anterior în acest articol nefiind preluată în forma modificată și republicată a legii. Prin urmare, în temeiul art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (1) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

O situație similară se remarcă și în cazul dispozițiilor art. 111 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 215/2001, dispoziții ce au fost însă modificate prin art. I pct. 89 din Legea nr. 286/2006 și care în actuala redactare a legii nu mai conțin aceeași soluție juridică vizată de autorul excepției. Ca atare, și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (2) teza întâi din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Cât privește dispozițiile art. 111 alin. (1), criticate în redactarea anterioară renumerotării și republicării Legii nr. 215/2001, Curtea constată că soluțiile de principiu conținute de acestea și vizate de autorul excepției au fost preluate, în esență, de dispozițiile art. 99 alin. (1) din aceeași lege. Totodată, Curtea observă însă că autorul

excepției nu formulează nicio critică de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (1) — devenit art. 99 alin. (1) —, întrucât acesta nu contestă cazurile stabilite de lege de dizolvare de drept a consiliului județean, ci critică de fapt împrejurarea stabilită de alin. (2) al art. 111, prin care prefectul, prin ordin, ia act de dizolvarea de drept a consiliului și propune Guvernului organizarea de noi alegeri.

Ca atare, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 111 alin. (1) — devenit în prezent art. 99 alin. (1) din Legea nr. 215/2001 — urmează a fi respinsă ca inadmisibilă, în lipsa formulării oricărei critici de neconstituționalitate a acestora.

După cum s-a arătat, dispozițiile art. 111 alin. (2) teza întâi din Legea nr. 215/2001 au fost modificate și nu mai conțin, în actuala redactare a legii, aceeași soluție de principiu, criticată de autorul excepției. Ceea ce s-a păstrat din conținutul art. 111 alin. (2) în noua concepție a Legii nr. 215/2001, republicată, este ultima teză a acestui articol, potrivit căreia prefectul propune Guvernului organizarea de noi alegeri. Această soluție legislativă se regăsește în prezent în art. 99 alin. (7) teza întâi din Legea nr. 215/2001, republicată, potrivit căruia: „*Stabilirea datei pentru organizarea alegerii noului consiliu județean se face de Guvern, la propunerea prefectului.*” Așadar, acesta este textul actual care, în opinia autorului excepției, contravine prevederilor art. 120—123 din Constituție, referitoare la principiile autonomiei locale, descentralizării și deconcentrării serviciilor publice.

Curtea constată că dispozițiile art. 99 alin. (7) teza întâi din lege nu încalcă însă, prin conținutul lor, normele fundamentale invocate, întrucât procedura comunicării de către prefect către Guvern, în urma constatării prin hotărâre judecătorească a dizolvării consiliului județean, nu afectează organizarea și funcționarea administrației publice locale în conformitate cu principiile constituționale amintite.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 24 alin. (1) lit. f) și art. 26 din Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului, ale art. 12 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, precum și ale art. 99 alin. (7) teza întâi din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Consiliul Județean Bistrița-Năsăud în Dosarul nr. 3.988/112/2006 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială și contencios administrativ.

II. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 alin. (1), art. 99 alin. (1) și ale art. 111 alin. (2) teza întâi din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe de judecată.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 437

din 10 mai 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (1)
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006
privind organizarea activității practicienilor în insolvență**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006, excepție ridicată de Denisa Mărăcine în Dosarul nr. 7.027/3/2004 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, prin avocat, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea acesteia. Arată că art. 77 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 contravine prevederilor art. 108 alin. (3) din Constituție, deoarece modifică o lege organică, iar, potrivit principiului simetriei juridice, o normă organică poate fi modificată numai printr-o altă normă de aceeași natură. Sunt încălcate și dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât nu este motivată existența situației extraordinare a cărei reglementare nu putea fi amânată. Textul de lege criticat este în contradicție și cu dispozițiile art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece înlătură posibilitatea formulării unei cereri de recuzare/abținere.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției. Arată că este neîntemeiată critica referitoare la încălcarea art. 108 alin. (3) din Constituție, întrucât Guvernul poate emite ordonanțe de urgență și în domenii care fac obiectul legilor organice. De asemenea, este neîntemeiată și critica privind îngrădirea, prin art. 77 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006, a liberului acces la justiție, deoarece aspectele menționate de autorul excepției sunt de competența judecătorului-sindic.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.027/3/2004, **Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006**, excepție ridicată de Denisa Mărăcine într-o

cauză având ca obiect soluționarea cererii acesteia de recuzare a administratorului judiciar Societatea Comercială „General Group Expert” — SRL.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat încalcă prevederile art. 108 alin. (3) și ale art. 115 alin. (1) din Constituție, deoarece, făcând parte dintr-o ordonanță de urgență, modifică o lege organică. Totodată, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 este contrară și prevederilor art. 115 alin. (4) din Constituție, întrucât nu a fost justificată emiterea sa de existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu putea fi amânată.

Autorul excepției mai arată că abrogarea, prin textul de lege criticat, a art. 19 din Legea nr. 85/2006 a înlăturat posibilitatea introducerii unei cereri de recuzare/abținere a administratorului/lichidatorului judiciar, fiind îngrădit accesul liber la justiție, garantat de art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție.

Tribunalul București — Secția a VII-a comercială apreciază că textul de lege criticat este neconstituțional, întrucât este în neconcordanță cu normele de tehnică legislativă. Pe de altă parte, o lege organică poate fi modificată numai printr-o normă de natura legii organice, iar emiterea ordonanței de urgență nu a fost justificată de existența unei situații extraordinare a cărei reglementare nu putea fi amânată.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, având în vedere că ordonanțele de urgență se emit fără abilitarea Guvernului, printr-o lege specială de abilitare, iar reglementarea în domenii ce fac obiectul legilor organice nu este interzisă. În ceea ce privește existența situației extraordinare, arată că aceasta s-a motivat prin urgența îndeplinirii angajamentelor asumate în procesul de aderare la Uniunea Europeană.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din

Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 77 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 944 din 22 noiembrie 2006, care au următorul cuprins: „(1) *Dispozițiile art. 19 alin. (6) și (7) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, precum și orice altă dispoziție contrară prevederilor prezentei ordonanțe de urgență se abrogă.*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, ale art. 108 alin. (3) și ale art. 115 alin. (1) privind emiterea de către Guvern a ordonanțelor în baza unei legi speciale de abilitare și ale art. 115 alin. (4) privind emiterea ordonanțelor de urgență.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, cu raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

În ceea ce privește critica dispozițiilor art. 77 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 referitoare la îngrădirea accesul liber la justiție, garantat de art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea reține că este neîntemeiată. Art. 19 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, abrogat de textul criticat, prevedea la alin. (6) cazurile de incompatibilitate cu calitatea de lichidator (expert în insolvență), iar la alin. (7) era reglementată obligația de abținere a administratorului judiciar/lichidatorului aflat în situația prevăzută de art. 149 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, și anume dacă avea într-o anumită operațiune, direct sau indirect, interese contrare societății, ori erau interesați soția, rudele sau afinii până la gradul al IV-lea inclusiv. În cazul în care nu se conforma obligației de abținere, administratorul judiciar/lichidatorul putea fi recuzat conform dispozițiilor Codului de procedură civilă.

Examinând Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006, Curtea observă că aceasta este un act normativ special pentru reglementarea activității

practicienilor în insolvență. Art. 28 din ordonanța de urgență prevede cazurile de incompatibilitate cu exercitarea profesiei de practician în insolvență, iar potrivit art. 35 lit. a), calitatea de practician în insolvență se suspendă pe durata existenței incompatibilității. Potrivit art. 11 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, desemnarea administratorului judiciar și a lichidatorului aparține atribuțiilor judecătorescilor, iar hotărârea sa luată în această privință, conform art. 12 alin. (1) din lege, poate fi atacată cu recurs. În aceste condiții nu se mai justifică aplicarea normelor din dreptul comun privind abținerea și recuzarea în privința administratorului judiciar și a lichidatorului. Accesul la justiție al celui care consideră că interesele sale legitime au fost lezate prin desemnarea administratorului judiciar sau a lichidatorului este asigurat în condițiile menționate.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate prin invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) privind emiterea ordonanțelor de urgență, Curtea constată că nu poate fi primită. Existența situației extraordinare a cărei reglementare nu poate fi amânată a fost motivată în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 86/2006 prin aceea că „amendarea reglementării profesiei de practician se impune cu stringență în noul context de liberalizare a legislației comunitare în materia liberei circulații a serviciilor (Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului Uniunii Europene din 7 septembrie 2005 privind recunoașterea calificărilor profesionale)“.

În sfârșit, referitor la susținerea autorului excepției că ordonanța de urgență nu ar putea fi emisă în domenii aparținând legilor organice, Curtea reține, în conformitate cu art. 115 alin. (1) din Constituție, că emiterea de ordonanțe de către Guvern este limitată la domenii care nu fac obiectul legii organice, numai în ceea ce privește ordonanțele emise în temeiul unei legi speciale de abilitare. Această limitare nu privește și ordonanțele de urgență pe care Guvernul le poate emite în mod excepțional, în condițiile în care Constituția nu interzice reglementarea prin ordonanță de urgență emisă în temeiul art. 115 alin. (4) a unor domenii ce fac obiectul legilor organice și, în consecință, nici modificarea ori abrogarea unor legi organice.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 86/2006 privind organizarea activității practicienilor în insolvență, excepție ridicată de Denisa Mărăcine în Dosarul nr. 7.027/3/2004 al Tribunalului București — Secția a VII-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 438

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004, excepție ridicată de Ion Banu în Dosarul nr. 22/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde Ion Banu, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Autorul excepției consideră că art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 încalcă dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, în măsura în care înlătură de la întregirea vechimii în magistratură perioada de exercitare a profesiei de avocat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată, arătând că dispozițiile legale criticate instituie tratamente diferite pentru persoanele aflate în situații diferite, fără să fie încălcate prevederile art. 16 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 22/120/2007, **Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004**, excepție ridicată de Ion Banu într-o cauză având ca obiect judecarea contestației la decizia privind recalcularea pensiei emisă de Casa Județeană de Pensii Dâmbovița.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 încalcă principiul egalității în drepturi consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât stabilește beneficiul dreptului la pensia de serviciu pentru o vechime de 20—25 de ani persoanelor care îndeplinesc această vechime numai în funcția de judecător sau procuror, chiar dacă la data pensionării au o altă ocupație. Această prevedere legală este discriminatorie în comparație cu cei care au încetat activitatea din motive neimputabile, nepermițând acestora completarea vechimii cu anii de activitate în alte profesii de specialitate juridică, prevăzute

de art. 86 din aceeași lege, ca activități care constituie vechime în magistratură. Este discriminatorie și acordarea unor drepturi numai judecătorilor și procurorilor în funcție. Solicită Curții Constituționale adoptarea unei decizii interpretative, prin care să se elimine acest tratament juridic diferențiat.

Tribunalul Dâmbovița — Secția civilă apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu instituie măsuri discriminatorii, ci prevăd un tratament juridic egal pentru toate persoanele aflate în aceeași situație juridică.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 sunt constituționale, întrucât nu stabilesc discriminări, ci instituie un tratament egal pentru toate persoanele aflate în aceeași situație, fără nicio deosebire pe criterii arbitrare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, dispoziții care au următorul conținut: „*Persoanele care îndeplinesc condițiile de vechime prevăzute la alin. (1) și (3) numai în funcția de judecător sau procuror beneficiază de pensie de serviciu, chiar dacă la data pensionării au o altă ocupație. În acest caz, pensia se stabilește pe baza drepturilor salariale pe care le are un judecător sau procuror în funcție în condiții identice de vechime și nivel al instanței sau parchetului.*”

În opinia autorului excepției dispozițiile legale criticate încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, consacrat de art. 16 alin. (1) din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, cu raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Alin. (1) al art. 82 din Legea nr. 303/2004 prevede dreptul la pensie de serviciu al judecătorilor și procurorilor în funcție, care la data împlinirii vârstei legale de pensionare au o vechime de cel puțin 25 de ani în magistratură.

Alin. (2) al art. 82 din legea invocată prevede dreptul judecătorilor și procurorilor de a beneficia, la cerere, de pensie de serviciu și înainte de împlinirea vârstei de pensionare, dacă au o vechime de cel puțin 25 de ani numai în funcția de judecător sau procuror, permițând includerea în această vechime și a cel mult 10 ani din perioada de exercitare a profesiei de avocat.

Alin. (4) al aceluiași articol stabilește dreptul la pensie de serviciu și pentru judecătorii și procurorii cu o vechime în magistratură între 20—25 de ani, dar cu diminuarea cuantumului pensiei cu câte 1% pentru fiecare an ce lipsește din vechimea de 25 de ani.

În situația autorului excepției, care are o vechime totală în magistratură de peste 25 de ani, dar în funcția de judecător mai puțin de 22 de ani, iar la intrarea în vigoare a Legii nr. 303/2004 nu mai era în activitate, sunt incidente prevederile art. 82 alin. (5) din lege, potrivit cărora persoanele care la data pensionării au o altă ocupație decât cea de judecător sau de procuror, pentru a beneficia de pensie de serviciu trebuie să fi realizat o vechime minimă de 25 de ani numai în funcția de judecător sau de procuror.

Curtea observă că toate aceste texte de lege reglementează situații deosebite în care se află potențialii beneficiari ai drepturilor prevăzute.

În conformitate cu prevederile art. 47 alin. (2) din Constituție, condițiile de exercitare a dreptului la pensie și a celorlalte drepturi de asigurări sociale, precum și alte forme de asistență socială sunt stabilite de lege. Astfel, legiuitorul este în drept să stabilească și să modifice, ori de câte ori apare această necesitate, condițiile și criteriile

de acordare a pensiilor, modul de calcul și cuantumul acestora. De asemenea, în considerarea situației specifice deosebite a unor categorii socioprofesionale, legiuitorul poate institui tratamente juridice diferențiate prin condiții și criterii de acordare derogatorii, precum și prin modul de calcul al pensiilor. În categoria pensiilor speciale se încadrează și pensia de serviciu a magistraților, justificată de specificul exercitării funcțiilor de judecător și de procuror, de restricțiile și de incompatibilitățile legale stabilite pentru aceste funcții.

La acordarea pensiei de serviciu prevăzute la art. 82 alin. (1) și (4) din Legea nr. 303/2004 se are în vedere întreaga vechime realizată în magistratură, conform definiției date de art. 86 din aceeași lege, respectiv activitatea desfășurată în exercitarea cvasitotalității profesiilor de specialitate juridică. Pensia de serviciu anticipată se acordă celor care au realizat vechimea prevăzută numai în funcțiile de judecător și de procuror, dar se pot include în această vechime și cel mult 10 ani de activitate în exercitarea profesiei de avocat. De asemenea, persoanelor care la data pensionării nu mai sunt în funcția de judecător sau de procuror li se cere, pentru a putea beneficia de pensia de serviciu, o vechime de cel puțin 25 de ani numai în funcția de procuror sau de judecător, fără a putea lua în calcul vechimea realizată în orice altă funcție care, de altfel, nu constituie vechime în magistratură.

Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că situațiile deosebite în care se află diferite categorii de persoane justifică instituirea prin lege de tratamente juridice diferențiate, fără ca acestea să constituie privilegii pentru unii și discriminări pentru alții. În examinarea constituționalității reglementărilor legale referitoare la pensia de serviciu pentru magistrați, Curtea s-a mai pronunțat prin deciziile nr. 684 din 15 decembrie 2005 și nr. 119 din 15 februarie 2007, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 23 februarie 2006 și, respectiv, nr. 252 din 16 aprilie 2007. Cu acel prilej s-a statuat că prevederile art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 nu sunt discriminatorii.

Soluțiile Curții Constituționale în cauzele respective, precum și considerentele care au stat la baza lor își păstrează valabilitatea și în această cauză.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004, excepție ridicată de Ion Banu în Dosarul nr. 22/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 439

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 din Legea nr. 19/2000, excepție ridicată de Nicolae Kreis în Dosarul nr. 6.947/115/2006 al Tribunalului Caraș-Severin.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca nefondată, arătând că dispozițiile legale criticate asigură accesul la instanța judecătorească al persoanei nemulțumite de decizia de pensionare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 23 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.947/115/2006, **Tribunalului Caraș-Severin a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 din Legea nr. 19/2000**, excepție ridicată de Nicolae Kreis în cauza ce are ca obiect soluționarea contestației la decizia de stabilire a pensiei, emisă de Casa Județeană de Pensii Caraș-Severin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, în comparație cu Legea pensiei nr. 3/1977, anterioară Legii nr. 19/2000, textul criticat prevede un sistem de calcul atât de complicat încât niciun pensionar nu poate să își calculeze drepturile de pensie și nu poate verifica corectitudinea stabilirii acestora. În acest context, termenul de 45 de zile prevăzut de textul respectiv, înăuntrul căruia poate fi contestată decizia de stabilire a pensiei, este foarte scurt, ceea ce face ca drepturile consacrate de art. 21 și 31 din Constituție să nu poată fi exercitate.

Tribunalul Caraș-Severin apreciază că Legea nr. 19/2000 este cel puțin „complicată”, motiv pentru care o recalculare exactă a drepturilor de pensie se poate face numai printr-o expertiză contabilă, iar majoritatea pensionarilor nu pot suporta costurile acesteia. Consideră că exprimarea și a altor opinii ar echivala cu o antepunțare.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că art. 87, precum și Legea nr. 19/2000 în ansamblul său sunt constituționale, neputându-se reține încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1), ale art. 21 sau ale art. 15 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 87 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 49/2001, aprobată prin Legea nr. 338/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 161 din 30 martie 2001, respectiv nr. 446 din 25 iunie 2002. Potrivit acestor dispoziții: *„Decizia emisă în condițiile art. 86 alin. (1) poate fi contestată la instanța judecătorească competentă în a cărei rază teritorială se află domiciliul asiguratului, în termen de 45 de zile de la comunicare.”*

În opinia autorului excepției dispozițiile legale criticate sunt în neconcordanță cu prevederile art. 21 și 31 din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție și dreptul părților la un proces echitabil, respectiv la dreptul la informație.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, cu raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

În legătură cu susținerea autorului excepției referitoare la restrângerea, prin art. 87 din Legea nr. 19/2000, a accesului la justiție, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale constante, în consens și cu practica Curții Europene a Drepturilor Omului, accesul liber la justiție nu este un drept absolut, a cărui exercitare nu ar putea fi condiționată prin lege de îndeplinirea unor cerințe prealabile și de

respectarea unor termene de prescripție sau de decădere. Important este ca persoana care se consideră lezată în drepturile, libertățile sau interesele sale legitime să aibă efectiv posibilitatea de a se adresa instanței judecătorești competente, iar în cadrul judecării cauzei sale să beneficieze de toate garanțiile și mijloacele procedurale prevăzute, care condiționează desfășurarea unui proces echitabil. Atacarea în justiție a oricărui act juridic de dispoziție poate fi făcută în termenele stabilite de lege. În acest sens, textul de lege criticat este în conformitate cu dispozițiile art. 21 din Constituție, deoarece prevede posibilitatea titularului dreptului de asigurări sociale, deci și a pensionarului, de a ataca decizia casei teritoriale de pensii cu contestație introdusă la tribunal în termen de 45 de zile de la data comunicării. Acest termen este

rezonabil pentru persoana interesată să se convingă asupra corectitudinii stabilirii drepturilor sale și, dacă este cazul, să conteste decizia de pensionare. De asemenea, în fața instanței de judecată, beneficiază de toate drepturile procesuale legale.

Referitor la susținerea privind încălcarea prin textul de lege criticat a dispozițiilor art. 31 din Constituție, Curtea constată că nu poate fi primită. Pentru titularul dreptului la pensie, datele și informațiile pe baza cărora i se stabilește pensia nu sunt informații de interes public, în sensul dispoziției constituționale, ci reprezintă date personale, în cea mai mare parte furnizate chiar de acesta și la care are acces permanent și nelimitat. În consecință, prevederile art. 31 din Constituție nu au incidență în cauză.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 87 din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Nicolae Kreis în Dosarul nr. 6.947/115/2006 al Tribunalului Caraș-Severin.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 440

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 din Legea nr. 164/2001, excepție ridicată de Cristache Stoian în Dosarul nr. 719/113/2006 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal răspund U.M. 0472 — Casa de pensii București și U.M. 0754 — Secția de informații Brăila, ambele prin consilier juridic, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul părților prezente consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale, întrucât legiuitorul a reglementat prin Legea nr. 164/2001 două situații diferite, determinate de actul normativ în vigoare la data pensionării.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca nefondată, arătând că dispozițiile legale criticate nu sunt contrare prevederilor constituționale invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 719/113/2006, **Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 din Legea nr. 164/2001**, excepție ridicată de Cristache Stoian în cauza ce are ca obiect soluționarea contestației la decizia de actualizare a pensiei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat, fiind insuficient de clar redactat, produce confuzie între „funcția maximă exercitată” și „funcția maximă avută la data trecerii în rezervă”. În această situație nu se putea emite nicio hotărâre de Guvern clară, în executarea legii. Se mai arată că dispozițiile legale criticate sunt discriminatorii între cadrele militare care s-au pensionat înainte de data intrării în vigoare a Legii nr. 164/2001 și cele care se pensionează sub imperiul acestei legi.

Curtea de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, având în vedere că Legea nr. 164/2001 „reglementează situații diferite, ce justifică, în mod obiectiv și rațional, instituirea unui tratament juridic diferențiat”.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție nu sunt încălcate, întrucât, în raport cu data pensionării, anterioară sau ulterioară intrării în vigoare a Legii nr. 164/2001, beneficiarii dreptului la pensia militară de stat se află în situații diferite, ceea ce justifică și tratamentul juridic rezonabil diferențiat.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părților prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 79 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 14 octombrie 2002, astfel cum au fost sau au fost modificate prin Legea nr. 479/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 25 noiembrie 2003.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că în realitate sunt criticate numai prevederile art. 79 alin. (1) lit. a), asupra cărora urmează să se pronunțe. Conținutul acestora este următorul:

— Art. 79: „(1) *Pensiile militare stabilite în baza legislației anterioare datei intrării în vigoare a prezentei legi se recalculează astfel: a) cuantumului pensiei în plată se actualizează, având ca bază de calcul solda lunară brută în vigoare la data aplicării prezentei legi, corespunzătoare funcției maxime exercitate și gradului militar, avute la data trecerii în rezervă, pe baza unei metodologii aprobate prin hotărâre a Guvernului, la propunerea instituțiilor prevăzute la art. 5 alin. (1), metodologie conform căreia acordarea gradației se va face în raport cu vechimea în serviciu sau cea avută la data trecerii în rezervă.*”

În opinia autorului excepției dispozițiile legale criticate sunt în neconcordanță cu prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 108 alin. (2) din Constituție, referitoare la egalitatea în drepturi, respectiv la emiterea hotărârilor Guvernului în executarea legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, cu raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

Susținerea autorului excepției referitoare la confuzia sau ambiguitatea art. 79 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 164/2001 este neîntemeiată. Potrivit acestui text, baza de calcul pentru actualizarea pensiei stabilite anterior intrării în vigoare a legii o constituie „solda lunară brută în vigoare la data aplicării prezentei legi, corespunzătoare funcției maxime exercitate și gradului militar, avute la data trecerii în rezervă”, deci se au în vedere atât funcția exercitată, cât și gradul militar avute la data trecerii în rezervă. În ceea ce privește comparația pe care o face autorul excepției cu normele metodologice de aplicare a legii, aprobate prin hotărâre de Guvernului, Curtea observă că normele metodologice nu pot deroga de la lege, iar controlul constituționalității acestora, potrivit art. 146 lit. d) din Constituție și art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, nu intră în competența Curții Constituționale. În consecință, prevederile art. 108 alin. (2) din Constituție nu au nicio relevanță în cauză.

Analizând critica referitoare la încălcarea, prin art. 79 alin. (1) lit. a) din lege, a principiului constituțional al egalității în drepturi, Curtea Constituțională constată că și aceasta este neîntemeiată. În jurisprudența sa a statuat în mod constant, chiar și cu ocazia examinării constituționalității art. 79 din Legea nr. 164/2001 (de exemplu, Decizia nr. 290 din 1 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 735 din 16 august 2004), că la acordarea drepturilor de pensie sunt aplicabile dispozițiile legale în vigoare la data pensionării, iar titularii acestor drepturi, în raport cu reglementările legale sub imperiul cărora se înscriu la pensie, se află în situații obiectiv deosebite, față de care este justificat tratamentul juridic rezonabil diferit. Potrivit art. 47 alin. (2) din Constituție, legiuitorul este singurul în drept să stabilească normele privind condițiile și criteriile de acordare a drepturilor de asigurări sociale și să le modifice ori de câte ori consideră necesar. De altfel, art. 79 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 164/2001 dispune actualizarea pensiilor militare de stat anterior stabilite tocmai în scopul de a elimina deosebirile nejustificate ce ar apărea între cuantumul pensiilor stabilite pe baza reglementărilor legale succesive și diferite.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 79 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Cristache Stoian în Dosarul nr. 719/113/2006 al Curții de Apel Galați — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 441

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 și ale art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006, excepție ridicată de Codruța Valentina Toma în Dosarul nr. 5.917/59/CA/2006 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca nefondată, arătând că stabilirea unei proceduri administrative, prealabile sesizării instanței judecătorești, nu este de natură să aducă atingere principiului de acces liber la justiție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 martie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 5.917/59/CA/2006, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 și ale art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006**, excepție ridicată de Codruța Valentina Toma în cauza ce are ca obiect pretenții pentru drepturi salariale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că pretențiile formulate pentru despăgubiri, datorită neacordării drepturilor salariale legale, au caracter civil, iar nu administrativ. Astfel, dispozițiile legale criticate care stabilesc competența de soluționare a acestor litigii în favoarea organelor administrative încalcă dreptul persoanei de acces liber la justiție, precum și dreptul de a fi judecată cauza sa de către o instanță judecătorească instituită prin lege, independentă și imparțială.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale, iar stabilirea competenței și a regulilor de procedură, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, sunt atribuții exclusive ale legiuitorului.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula

punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile legale criticate nu mai sunt în vigoare, dar soluțiile legislative din acestea au fost preluate de art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2007, pe care îl consideră ca fiind constituțional, întrucât nu aduce atingere principiului liberului acces la justiție și nici dreptului părților la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, conform încheierii de sesizare, dispozițiile art. 30 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.091 din 23 noiembrie 2004, și a fost aprobată cu modificări prin Legea nr. 76/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 18 aprilie 2005, precum și ale art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 20 ianuarie 2006, aprobată cu modificări prin Legea nr. 417/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 951 din 24 noiembrie 2006. Curtea observă că cele două acte normative, având aplicabilitate limitată în timp — până la 31 decembrie 2004, respectiv până la 31 decembrie 2006 —, la data ridicării excepției de neconstituționalitate (5 martie 2007) nu mai erau în vigoare și astfel, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, nu pot constitui obiect al excepției de neconstituționalitate.

Textul de lege criticat a fost preluat, în redactare identică, în art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 29 ianuarie 2007. În consecință, Curtea Constituțională urmează să se pronunțe cu privire la constituționalitatea acestui text de lege în vigoare, potrivit căruia:

— Art. 31 „(1) *Soluționarea contestațiilor în legătură cu stabilirea salariilor de bază, sporurilor, premiilor și a altor drepturi, care se acordă potrivit prevederilor prezentei ordonanțe, este de competența ordonatorilor de credite.*

(2) *Contestația poate fi depusă în termen de 30 de zile de la data comunicării actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarului public.*

(3) *Ordonatorii de credite vor soluționa contestațiile în termen de 10 zile de la înregistrare, cu avizul organizațiilor sindicale reprezentative la nivel de autoritate ori instituție publică sau, după caz, cu avizul reprezentanților funcționarilor publici, acolo unde nu sunt astfel de organizații sindicale.*

(4) *Împotriva măsurilor dispuse potrivit prevederilor alin. (1) persoana în cauză se poate adresa instanței de contencios administrativ, în condițiile legii.“*

În opinia autorului excepției dispozițiile legale criticate contravin prevederilor art. 21 din Constituție, referitoare la accesul liber la justiție și la dreptul părților la un proces echitabil, precum și ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul persoanei de a fi judecată cauza sa de o instanță instituită prin lege, independentă și imparțială, în mod echitabil și într-un termen rezonabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, cu raportare la prevederile constituționale și reglementările internaționale invocate, Curtea constată următoarele:

Art. 31 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 6/2007 stabilește competența de soluționare a contestațiilor funcționarilor publici în legătură cu stabilirea salariilor de bază, sporurilor, premiilor și a altor drepturi acordate potrivit prevederilor acestei ordonanțe în favoarea ordonatorilor de credite.

După cum se precizează și în alin. (2) al art. 31 din ordonanța de urgență, drepturile salariale se stabilesc printr-un act administrativ al instituției la care este încadrat funcționarul public. Astfel, soluționarea contestației împotriva acestui act administrativ este dată în competența ordonatorului de credite de la instituția respectivă. Curtea reține că ordonatorul de credite este competent să soluționeze numai contestațiile formulate împotriva actelor administrative de stabilire a drepturilor salariale, iar nu și pretențiile formulate pentru despăgubiri ca urmare a neacordării în trecut a unor drepturi salariale legale.

Soluționarea contestațiilor împotriva actului administrativ emis de către ordonatorii de credite nu constituie o procedură jurisdicțională, ci o procedură administrativă prealabilă, prevăzută în scopul soluționării mai operative a eventualelor divergențe în legătură cu stabilirea drepturilor salariale și a altor drepturi. Această procedură nu îngrădește în niciun fel exercițiul dreptului de acces liber la justiție, întrucât alin. (4) al art. 31 din ordonanța de urgență, text adoptat în aplicarea prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia competența și procedura de judecată se stabilesc numai de lege, prevede în mod expres că împotriva măsurilor dispuse de ordonatorii de credite persoanele nemulțumite se pot adresa instanței de contencios administrativ. În consecință, dispozițiile criticate nu încalcă dreptul autorului excepției de a avea acces la justiție, respectând și condițiile impuse de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, în acord și cu practica Curții Europene a Drepturilor Omului, a statuat

în mod constant că accesul liber la justiție nu constituie un drept absolut, a cărui exercitare nu ar putea fi condiționată, prin lege, de îndeplinirea anumitor cerințe de fond și de formă, iar stabilirea unei proceduri administrative, prealabile

sesizării instanței judecătorești, nu este de natură să aducă atingere principiului de acces liber la justiție.

Aceste considerente de principiu își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Potrivit considerentelor expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, excepție ridicată de Codruța Valentina Toma în Dosarul nr. 5.917/59/CA/2006 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 442

din 10 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 privind unele măsuri referitoare la salarizarea funcționarilor publici și a altor categorii de personal din sectorul bugetar, precum și a personalului din organele autorității judecătorești, ale art. 12 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea bugetului de stat pe anul 2003 nr. 631/2002, ale art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003, ale art. 8 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2005 nr. 511/2004, ale art. 5 alin. (5) din Legea bugetului de stat pe anul 2006 nr. 379/2005, ale art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2005 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2005 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și ale art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 3/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2006 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001, ale art. 12 alin. (4) din Legea

nr. 743/2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea nr. 631/2002, ale art. 9 alin. (7) din Legea nr. 507/2003, ale art. 8 alin. (7) din Legea nr. 511/2004, ale art. 5 alin. (5) din Legea nr. 379/2005, ale art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2005 și ale art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 3/2006, excepție ridicată de Alexandrescu Constantin și alții în Dosarul nr. 19.630/99/2006 al Tribunalului Iași — Secția contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, întrucât aplicarea prevederilor legale criticate a fost limitată în timp și nu mai sunt în vigoare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 19.630/99/2006, **Tribunalul Iași — Secția contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001, ale art. 12 alin. (4) din Legea nr. 743/2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea nr. 631/2002, ale art. 9 alin. (7) din Legea nr. 507/2003, ale art. 8 alin. (7) din Legea nr. 511/2004, ale art. 5 alin. (5) din Legea nr. 379/2005, ale art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2005 și ale art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 3/2006**, excepție ridicată de Constantin Alexandrescu și alții într-o cauză ce are ca obiect cererea acestora pentru plata primelor de concediu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile legale criticate care au suspendat acordarea unor drepturi prevăzute de lege au restrâns exercițiul unor drepturi fundamentale, fără să fie întrunite condițiile cerute de art. 53 din Constituție pentru a se putea dispune restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți.

Tribunalul Iași — Secția contencios administrativ apreciază că excepția ridicată nu este întemeiată, având în vedere că drepturile salariale suplimentare, cum sunt primele sau sporurile, nu se încadrează în prevederile constituționale referitoare la drepturile și libertățile fundamentale, fiind lăsată la libera opțiune a legiuitorului acordarea lor.

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția ridicată este inadmisibilă, întrucât la data ridicării acesteia niciuna dintre dispozițiile legale criticate nu mai era în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie în realitate dispozițiile art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 privind unele măsuri referitoare la salarizarea funcționarilor publici și a altor categorii de personal din sectorul bugetar, precum și a personalului din organele autorității judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 108 din 2 martie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr. 386/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 17 iulie 2001, astfel cum a fost modificată prin art. 32 din Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2002 nr. 744/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 11 decembrie 2001, ale art. 12 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 784 din 11 decembrie 2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea bugetului de stat pe anul 2003 nr. 631/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 29 noiembrie 2002, ale art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 853 din 2 decembrie 2003, ale art. 8 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2005 nr. 511/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.121 din 29 noiembrie 2004, ale art. 5 alin. (5) din Legea bugetului de stat pe anul 2006 nr. 379/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.151 din 19 decembrie 2005, ale art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2005 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2005 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 28 ianuarie 2005, și aprobată cu modificări prin Legea nr. 112/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 377 din 5 mai 2005, precum și ale art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 3/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2006 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul

bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 23 ianuarie 2006, și aprobată cu modificări prin Legea nr. 323/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 624 din 19 iulie 2006.

Autorii excepției consideră neconstituțională suspendarea acordării unor drepturi bănești prin ordonanța de urgență criticată, precum și prelungirea succesivă a acestei suspendări, prin cele 5 legi bugetare, întrucât aceasta constituie o măsură care nu se încadrează în niciuna dintre ipotezele în care exercițiul unor drepturi sau libertăți poate fi restrâns în conformitate cu prevederile art. 53 din Constituție. De asemenea, sunt considerate neconstituționale și prevederile art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2005 și ale art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 3/2006 care suspendă sporul de stabilitate acordat prin art. 4¹ din Ordonanța Guvernului nr. 9/1992, întrucât suspendarea acestui drept ar aduce atingere aceluiași dispoziții constituționale.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile referitoare la acordarea primei cu

ocazia plecării în concediul de odihnă din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici au fost suspendate succesiv, prin art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001, art. 12 alin. (4) din Legea nr. 743/2001, art. 10 alin. (3) din Legea nr. 631/2002, art. 9 alin. (7) din Legea nr. 507/2003, art. 8 alin. (7) din Legea nr. 511/2004 și art. 5 alin. (5) din Legea nr. 379/2005, până la data de 31 decembrie 2006. De asemenea, dispozițiile referitoare la sporul de stabilitate din Ordonanța Guvernului nr. 9/1992 privind organizarea statisticii oficiale au fost suspendate succesiv prin art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2005 și prin art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 3/2006.

Curtea observă că dispozițiile legale criticate au avut aplicare limitată în timp, în sensul dispozițiilor art. 64 și ale art. 66 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 din 25 august 2004, astfel că ele nu mai pot fi considerate ca fiind în vigoare. În consecință, Curtea constată că, în conformitate cu prevederile art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/2002, excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale este inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. III alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2001 privind unele măsuri referitoare la salarizarea funcționarilor publici și a altor categorii de personal din sectorul bugetar, precum și a personalului din organele autorității judecătorești, ale art. 12 alin. (4) din Legea bugetului de stat pe anul 2002 nr. 743/2001, ale art. 10 alin. (3) din Legea bugetului de stat pe anul 2003 nr. 631/2002, ale art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003, ale art. 8 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2005 nr. 511/2004, ale art. 5 alin. (5) din Legea bugetului de stat pe anul 2006 nr. 379/2005, ale art. 15 din Ordonanța Guvernului nr. 9/2005 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2005 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și ale art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 3/2006 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2006 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, excepție ridicată de Constantin Alexandrescu și alții în Dosarul nr. 19.630/99/2006 al Tribunalului Iași — Secția contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 452

din 15 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 700 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 700 din Codul civil, excepție ridicată de Doina Ceaușu în Dosarul nr. 293/2006 al Judecătoriei Sighișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 293/2006, **Judecătoria Sighișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 700 din Codul civil**, excepție ridicată de Doina Ceaușu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine art. 46 din Constituție, întrucât termenul de 6 luni este de natură să deturneze rolul instituției moștenirii, ca mod principal de dobândire a proprietății. Totodată, apreciază că dispozițiile art. 700 din Codul civil sunt în flagrantă contradicție cu litera și spiritul actualei Constituții, care garantează proprietatea atât în ceea ce privește regimul ei de transmisibilitate, cât și din perspectiva protecției prin mijloace procedurale.

Judecătoria Sighișoara consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În acest sens, arată că reglementarea criticată a mai fost supusă controlului de constituționalitate prin Decizia nr. 138/2000, prilej cu care Curtea Constituțională a statuat că nu contravine prevederilor Legii fundamentale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula

punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale și nu contravin prevederilor art. 46 din Constituție. Referitor la prevederile art. 154 alin. (1) din Constituție, apreciază că acestea nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 700 din Codul civil, potrivit cărora „*Dreptul de a accepta succesiunea se prescrie printr-un termen de 6 luni socotit de la deschiderea succesiunii.*”

În cazul când moștenitorul a fost împiedicat de a se folosi de dreptul său, din motive de forță majoră, instanța judecătorească, la cererea moștenitorului, poate prelungi termenul cu cel mult 6 luni socotit de la data când a luat sfârșit împiedicarea.“

Autorul excepției susține că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 46, potrivit cărora dreptul la moștenire este garantat, și în art. 154 alin. (1), privind conflictul temporal de legi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 700 din Codul civil au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 46 din Legea fundamentală. Astfel, prin Decizia nr. 138/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 484 din 4 octombrie 2000, Curtea a reținut că „dispozițiile art. 700 alin. 1 din Codul civil au ca obiect dreptul subiectiv de opțiune succesorală, iar nu însuși dreptul la moștenire, care este garantat prin art. 46 din Constituție“.

De asemenea, Curtea a constatat că „în reglementarea dată de Codul civil moștenirea se transmite de drept asupra succesorilor din momentul morții celui care lasă moștenirea, fără a fi necesară vreo manifestare de voință din partea succesibilului și chiar fără știrea lui, astfel că patrimoniul succesoral nu rămâne niciun moment fără titular.

Dar, întrucât este de principiu că nimeni nu poate fi obligat să accepte o moștenire, transmiterea patrimoniului succesoral, deși operează de la decesul celui care lasă moștenirea, nu este nici definitivă și nici obligatorie. De aceea succesibilul are un drept de opțiune succesorală, putând alege între, pe de o parte, consolidarea (confirmarea) titlului de moștenitor prin acceptarea moștenirii și, pe de altă parte, desființarea acestui titlu prin renunțare la succesiune. Acest drept de opțiune succesorală, la fel ca, de altfel, însuși dreptul la moștenire, este un drept patrimonial, supus prin urmare prescripției

extinctive. Stabilirea duratei termenului de prescripție extintivă constituie o materie care intră, desigur, în competența legiuitorului. Astfel, reducerea termenului de opțiune succesorală de la 30 de ani la 6 luni prin Decretul nr. 73/1954 a constituit opțiunea legiuitorului, pentru a limita la o perioadă cât mai scurtă de timp incertitudinea cu privire la titularul dreptului real și pentru a se îngădui, practic, oricărui succesibil exercitarea dreptului de opțiune succesorală. Prin urmare, termenul de prescripție extintivă de 6 luni nu este de natură să îngrădească dreptul la moștenire consfințit prin art. 42 din Constituție“.

În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea prevederilor art. 154 alin. (1) din Constituție, care reglementează conflictul temporal dintre Legea fundamentală și celelalte acte normative în vigoare la data adoptării sale, iar nu conflictele temporale survenite între diverse acte normative, Curtea constată că invocarea acestui text constituțional nu are relevanță în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 700 din Codul civil, excepție ridicată de Doina Ceaușu în Dosarul nr. 293/2006 al Judecătorei Sighișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 453

din 15 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agromec Ciocănești” — S.A. din comuna Ciocănești, județul Călărași, în Dosarul nr. 7.448/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 7.448/2/2006, **Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agromec Ciocănești” — S.A. din comuna Ciocănești, județul Călărași.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că procedura reglementată de textul de lege criticat instituie o situație mai favorabilă pârâtului, în speță Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, în raport cu reclamantul, prin inserarea în lege a unor termene scurte în vederea soluționării litigiului cu celeritate. Astfel, autorul excepției consideră că prin procedura specifică instituită de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 statul a creat, prin legiuitor, reglementări favorabile instituțiilor sale, ceea ce conduce la concluzia că statul își valorifică drepturile pe cale preferențială.

Curtea de Apel București — Secția a V-a comercială apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin niciunei prevederi constituționale. În acest sens, arată că legiuitorul a instituit sub aspect procedural obligația parcurgerii de către reclamant a unei proceduri prealabile, în general în scopul preîntâmpinării unui litigiu sau în scopul de a favoriza soluționarea amiabilă a acestuia, în niciun caz cu intenția de a îngradi accesul părților la justiție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, legiuitorul instituind reguli speciale de procedură în considerarea naturii deosebite a creanțelor neperformante preluate de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, fără a îngradi prin aceasta liberul acces la justiție.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, arată că reglementarea criticată nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, punct de vedere în susținerea căruia invocă Decizia Curții Constituționale nr. 323/2004.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 948 din 24 decembrie 2002, care au următorul conținut:

„(1) *Reclamantul este obligat să comunice cererea, actele pe care se întemeiază și, după caz, interogatoriul scris, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de depunerea acestora în instanță. Judecătorul nu va primi cererea fără dovada privind îndeplinirea obligației de comunicare. Prevederile acestui alineat se aplică oricărei cereri, indiferent de natura ei, cu excepția cererilor formulate în timpul judecății sau a celor prin care se exercită o cale de atac.*

(2) *Primul termen de judecată se stabilește la cel mult 15 zile de la data depunerii cererii de chemare în judecată.*

(3) *Întâmpinarea este obligatorie și se depune cel târziu până la primul termen de judecată. Întâmpinarea, actele pe care se întemeiază și, după caz, interogatoriul scris se comunică de către parte, prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, înainte de termenul prevăzut la alin. (2). Nerespectarea obligației de comunicare prezumă renunțarea de către parte la apărările ce puteau fi formulate prin întâmpinare și la probele în susținerea acestor apărări.“*

Autorul excepției susține că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) care consacră accesul liber la justiție.

Examinând excepția, se constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, în acest sens fiind deciziile nr. 128/2007, nr. 85/2006 și nr. 323/2004, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 178 din 14 martie 2007, nr. 236 din 16 martie 2006 și, respectiv, nr. 1.026 din 5 noiembrie 2004. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului sunt în deplină conformitate cu dispozițiile art. 21 din Constituție.

În esență, Curtea a reținut că dispozițiile criticate reglementează o procedură specială de soluționare a litigiilor privind creanțele neperformante preluate de Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, având în vedere natura deosebită a acestor creanțe și strânsa lor legătură cu datoria publică, cu bugetul statului și ocrotirea interesului public.

Întrucât rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea, aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 51/1998 privind valorificarea unor active ale statului, excepție ridicată de Societatea Comercială „Agromec Ciocănești” — S.A. din comuna Ciocănești, județul Călărași, în Dosarul nr. 7.448/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a V-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 454

din 15 mai 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 1
din Codul de procedură civilă și ale art. II și III din Legea nr. 219/2005
privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000
pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă**

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. II și III din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Szabo și Ilona Szabo în Dosarul nr. 1.293/2006/C, de Societatea Comercială „Aris Industrie” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.128/2006/C, precum și de Ioan Burian și Maria Burian în Dosarul nr. 29.795/1/2005, toate înregistrate pe rolul Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

La apelul nominal se prezintă partea Asociația Religioasă „Congregația Inimi Neprihănite”, prin avocat Stelian Garofil, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

În Dosarul Curții Constituționale nr. 2.409D/2006, autorii excepției, Ioan Szabo și Ilona Szabo, au depus o cerere prin care solicită acordarea unui termen în vederea pregătirii apărării. De asemenea, în Dosarul nr. 435D/2007, au fost depuse cereri de amânare din partea autorului excepției Societatea Comercială „Aris Industrie” — S.A. din București, precum și din partea Consiliului Local Odorheiu Secuiesc, apărătorii angajați în cauză fiind în imposibilitate de prezentare.

Referitor la aceste din urmă cereri, avocatul părții prezente solicită respingerea lor, întrucât părțile nu învederează motive temeinice, precum și dovezi care să justifice amânarea judecării cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public arată că părțile au avut suficient timp la dispoziție din momentul ridicării excepției de neconstituționalitate la instanța de fond și până la data prezentă pentru a-și angaja avocați în vederea pregătirii apărării.

Curtea, deliberând, respinge cererile formulate, deoarece nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 435D/2007 și nr. 436D/2007 la Dosarul nr. 2.409D/2006, care a fost primul înregistrat, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic.

Avocatul părții prezente și reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării dosarelor.

Reținând identitatea de obiect, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, Curtea dispune conexarea celor 3 dosare.

Cauza fiind în stare de judecată, avocatul Asociației Religioase „Congregația Inimi Neprihănite“ solicită respingerea excepției, arătând că dispozițiile legale criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autori.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.293/2006/C, și prin încheierile din 8 februarie 2007, pronunțate în dosarele nr. 1.128/2006/C și nr. 29.795/1/2005, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 din Codul de procedură civilă și ale art. II și III din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă**, excepție ridicată de Ioan Szabo și Ilona Szabo, de Societatea Comercială „Aris Industrie“ — S.A. din București, precum și de Ioan Burian și Maria Burian.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textele de lege criticate contravin prevederilor constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil și la folosirea căilor de atac, întrucât, prin acordarea competenței de soluționare a apelului și recursului aceleiași instanțe de judecată, părțile nu beneficiază de un control judiciar real, exercitat de către o instanță superioară. Mai mult, prin trimiterea dosarelor de la o instanță la alta pe cale administrativă se încalcă atât principiul separației puterilor în stat, cât și principiile oralității și contradictorialității dezbaterilor, elemente esențiale ale unui proces echitabil.

Pe de altă parte, se mai susține că textele de lege criticate aduc atingere principiului neretroactivității legii, întrucât, în cauzele deduse judecării, aceste dispoziții produc efecte și pentru trecut.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 1.293/2006/C, arată că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, întrucât dreptul la un

proces echitabil cuprinde în conținutul său și garantarea soluționării unei căi de atac de către o instanță ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată. Astfel, apreciază că, întrucât recursul reprezintă o cale de atac extraordinară și de reformare, garantarea efectivă a dreptului la un proces echitabil poate fi considerată ca fiind realizată numai prin judecarea recursului de către o altă instanță decât cea care a soluționat cauza în apel.

Opinia exprimată de aceeași instanță, în dosarele nr. 1.128/2006/C și nr. 29.795/1/2005, este în sensul respingerii excepției ca neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate reglementează o situație tranzitorie și reprezintă norme procedurale de imediată aplicare, care produc efecte pentru viitor, cu respectarea dreptului părților la un proces echitabil.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând jurisprudența constantă a Curții Constituționale în această materie.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt în deplin acord cu prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2) și ale art. 129, care încredințează legiuitorului dreptul de a stabili căile de atac și condițiile exercitării acestora. În acest context, prevederile legale criticate nu sunt de natură a îngreuna dreptul părților interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a beneficia de toate garanțiile menite să le asigure dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 725 alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. II și III din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005. Art. 725 din Codul de procedură civilă a fost modificat prin art. I pct. 225 din Ordonanța de urgență

a Guvernului nr. 138/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 479 din 2 octombrie 2000.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 725 alin. 1 din Codul de procedură civilă: *„Dispozițiile legii noi de procedură se aplică, din momentul intrării ei în vigoare, și proceselor în curs de judecată începute sub legea veche, precum și executărilor silite începute sub acea lege.”;*

— Art. II din Legea nr. 219/2005: *„(1) Procesele în curs de judecată în primă instanță la data schimbării competenței instanțelor legal investite, precum și căile de atac se judecă de instanțele competente, potrivit legii.*

(2) Apelurile aflate pe rolul curților de apel la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența tribunalului se trimit la tribunale.

(3) Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel.”;

(4) În cazurile prevăzute la alin. (1)–(3), trimiterea dosarelor se va face, pe cale administrativă, instanțelor devenite competente să le judece.”

— Art. III: *„Dispozițiile alin. (2) al art. 76 intră în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2006.”*

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autorii excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) referitoare la separația puterilor în stat, ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil și ale art. 129 referitoare la folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra criticii având ca obiect dispozițiile art. 725 alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. II și III din Legea nr. 219/2005 s-a pronunțat în mai multe rânduri, de exemplu prin Decizia nr. 519 din 20 iunie 2006,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 601 din 12 iulie 2006, sau prin Decizia nr. 137 din 21 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 14 martie 2006, respingând excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

Curtea a reținut, în esență, că „dispozițiile legale ce fac obiectul excepției nu aduc nicio atingere principiului imparțialității instanțelor judecătorești, în contextul dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 21 din Legea fundamentală și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecarea recursului de către aceeași instanță care a soluționat apelul, dar în complete diferite, nu constituie, în sine, o prezumție a lipsei de imparțialitate a judecătorilor care se pronunță asupra recursului. Cele două căi de atac — apelul și recursul — sunt guvernate de reguli procedurale distincte, menite să asigure realizarea dreptului la un proces echitabil.”

Pe de altă parte, „soluția trimiterii pe cale administrativă a dosarelor s-a impus pentru a se evita pe cât posibil tergiversarea soluționării cauzelor. Chiar dacă, prin efectul aplicării imediate a noii reglementări referitoare la competența materială, aceeași instanță urmează să soluționeze o cale de atac împotriva propriei sale hotărâri, soluția legislativă adoptată nu relevă nicio încălcare a principiului neretroactivității legii. Astfel, dincolo de faptul că ne aflăm în prezența unei reglementări cu caracter tranzitoriu, soluționarea aparține unor complete cu o compunere diferită, iar părțile beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale menite să le asigure dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil.”

Atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, neinterveniind elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1–3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 1 din Codul de procedură civilă și ale art. II și III din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Szabo și Ilona Szabo în Dosarul nr. 1.293/2006/C, de Societatea Comercială „Aris Industrie” — S.A. din București în Dosarul nr. 1.128/2006/C, precum și de Ioan Burian și Maria Burian în Dosarul nr. 29.795/1/2005, toate înregistrate pe rolul Curții de Apel Târgu Mureș — Secția civilă, de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2007.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 455

din 15 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 169 alin. (3)
din Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 168 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Mihai Negrău în Dosarul nr. 2.247/2006 al Judecătoriei Oradea.

La apelul nominal se prezintă avocatul autorului excepției, lipsind Administrația Finanțelor Publice Oradea, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției de neconstituționalitate susține admiterea acesteia, arătând că titlul executoriu împotriva căruia s-a formulat contestație la executare reprezintă un act administrativ fiscal în care se consemnează obligații bugetare, iar nu un act administrativ juridicțional pentru contestarea căruia legea prevede o procedură specială. Or, aplicând această din urmă interpretare, instanța judecătorească a respins contestația la executare ca tardiv formulată, restrângând în mod nepermis accesul liber la justiție al debitorului, precum și dreptul acestuia la un proces echitabil.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.247/2006, **Judecătoria Oradea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 168 alin. (2) din Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Mihai Negrău.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 21 alin. (1) care consacră accesul liber la justiție.

Judecătoria Oradea apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 420/2005.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că reglementarea criticată nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției, punct de vedere în susținerea căruia invocă Decizia Curții Constituționale nr. 420/2005.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat de autorul excepției, îl constituie dispozițiile art. 168 alin. (2) din Codul de procedură fiscală. Se observă că, după republicarea acestui act normativ în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 863 din 26 septembrie 2005, textul de lege criticat a devenit, în urma renumerotării, art. 169 alin. (3), potrivit căruia „*Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ juridicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.*”

Autorul excepției susține că textul de lege criticat încalcă prevederile constituționale ale art. 21 care consacră accesul liber la justiție.

Examinând excepția, se constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, în acest sens fiind Decizia nr. 420/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 20 octombrie 2005, sau Decizia nr. 550/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 28 ianuarie 2005. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că

„legea pune, aşadar, la dispoziţia debitorului căile de atac speciale menţionate, aşa încât acesta nu mai poate să utilizeze apărări de fond în cadrul contestaţiei la executare. O asemenea prevedere nu constituie o îngrădire a liberului acces la justiţie, de vreme ce partea interesată poate folosi apărările respective, potrivit opţiunii sale, în căile de atac pe care le are la dispoziţie. Adoptarea acestei măsuri nu face, în realitate, decât să dea expresie preocupării legiuitorului de a preveni abuzul de drept constând în

invocarea aceluiaşi apărări în două căi de atac diferite, în scopul tergiversării cauzelor aflate pe rolul instanţelor judecătoreşti“.

În ceea ce priveşte calificarea titlului executoriu a cărei executare se contestă ca fiind act administrativ sau act administrativ jurisdicţional, Curtea observă că această problemă este una de interpretare şi de aplicare a legii, care ţine exclusiv de competenţa instanţelor de judecată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) şi al art. 147 alin. (4) din Constituţie, precum şi al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) şi al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepţia de neconstituţionalitate a dispoziţiilor art. 169 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, excepţie ridicată de Mihai Negrău în Dosarul nr. 2.247/2006 al Judecătoriei Oradea.

Definitivă şi general obligatorie.

Pronunţată în şedinţa publică din data de 15 mai 2007.

PREŞEDINTELE CURŢII CONSTITUŢIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

TARIFE

pentru publicarea unor acte în Monitorul Oficial al României care se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2007

1. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA I

- 1.1. Ordine ale miniștrilor, precizări, instrucțiuni, criterii, norme metodologice emise de organe ale administrației publice centrale și de alte instituții publice, care nu sunt prevăzute de Constituție, republicată, în art. 78, 100, 108, 115 și 147 50 lei/pag. manuscris
- 1.2. Deciziile pronunțate de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție 50 lei/pag. manuscris

2. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a III-a

- 2.1. Pierderi de acte, schimbări de nume, citații emise de instanțele judecătorești 15 lei/anunț
- 2.2. Citații la care numărul persoanelor citate este mai mare de unul 15 lei/anunț + 5 lei/rând tabel
- 2.3. Publicarea ordonanței judecătorești privind pierderea, sustragerea sau distrugerea cecului ca instrument de plată, a cambiei și a biletului la ordin 65 lei/pag. manuscris
- 2.4. Publicarea ordonanței de clasare a comisiei de cercetare a averilor sau a hotărârii irevocabile a instanței judecătorești, prin care se constată că proveniența bunurilor este justificată 65 lei/pag. manuscris
- 2.5. Acte procedurale ale instanțelor judecătorești, a căror publicare este prevăzută de lege 65 lei/pag. manuscris
- 2.6. Extras-cerere pentru dobândirea sau renunțarea la cetățenia română 80 lei/anunț
- 2.7. Concursuri pentru ocuparea posturilor didactice în învățământul superior și a posturilor vacante de funcționari publici, precum și alte concursuri prevăzute de lege 65 lei/pag. manuscris
- 2.8. Anunțuri privind data la care au loc adunările generale ale judecătorilor și procurorilor, precum și perioada de depunere a propunerilor de candidaturi pentru Consiliul Superior al Magistraturii (C.S.M.) 65 lei/pag. manuscris
- 2.9. Deciziile Colegiului Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității 65 lei/pag. manuscris
- 2.10. Publicarea declarațiilor de avere potrivit legii 50 lei/pag. manuscris
- 2.11. Publicarea raportului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii și a raportului privind starea justiției 50 lei/pag. manuscris
- 2.12. Publicarea rapoartelor periodice de activitate ale autorităților publice 50 lei/pag. manuscris
- 2.13. Bilanțuri de ocupare a forței de muncă pe județe și la nivel național 50 lei/pag. manuscris
- 2.14. Alte acte a căror publicare este prevăzută de lege 65 lei/pag. manuscris
- 2.15. Publicații cu prezentare tabelară 5 lei/rând tabel

3. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a IV-a

- 3.1. Publicarea integrală sau în extras a încheierilor judecătorului delegat pentru autorizarea constituirii societăților comerciale și de înmatriculare a acestora 31,5 lei/pag. manuscris
- 3.2. Publicarea următoarelor acte: 90 lei/pag. manuscris
- proiecte de fuziune/divizare
 - acte adiționale
 - somații
 - convocări AGA
 - hotărâri AGA
 - acte de numire a lichidatorilor
 - bilanțuri contabile ale lichidatorilor
 - raportări ale cenzorilor în caz de lichidare
 - bilanțuri ale băncilor
 - hotărâri judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege
 - alte acte a căror publicare este prevăzută de lege
- 3.3. Publicarea bilanțului și contului de profit și pierderi (anunțuri-extras) 80 lei/anunț
- 3.4. Publicații cu prezentare tabelară 5 lei/rând tabel

4. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a V-a

- 4.1. Publicarea contractelor colective de muncă încheiate la nivel național și de ramură Tariful se calculează în funcție de numărul de pagini și de tirajul comandat

5. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a VI-a

- 5.1. Publicarea anunțurilor prevăzute de O.U.G. nr. 34/2006 privind achizițiile publice 50 lei/pag. manuscris
- 5.2. Publicarea anunțurilor prevăzute de O.U.G. nr. 54/2006 privind concesiunile de bunuri proprietate publică 50 lei/pag. manuscris
- 5.3. Alte acte a căror publicare este prevăzută de lege 50 lei/pag. manuscris
- 5.4. Publicații cu prezentare tabelară 5 lei/rând tabel

6. MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI, PARTEA a VII-a

- 6.1. Publicarea încheierii judecătorului delegat de înmatriculare a societății cooperatve 31,5 lei/pag. manuscris
- 6.2. Publicarea următoarelor acte: 90 lei/pag. manuscris
- proiecte de fuziune/divizare vizate de judecătorul delegat
 - acte adiționale
 - hotărâri AGA prin care se aprobă situația financiară anuală sau se majorează capitalul social > 10%
 - acte de dizolvare a societății cooperatve
 - alte modificări ale actului constitutiv al societății absorbante
 - act de numire a lichidatorilor
 - publicarea hotărârii irevocabile a tribunalului de anulare a hotărârii AGA
 - alte acte a căror publicare este prevăzută de Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperației
- 6.3. Publicații cu prezentare tabelară 5 lei/rând tabel

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial“ R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea“ București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: „Monitorul Oficial“ R.A.

5 948368 153479